

Het geheim van Bad Man's hut

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiters
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

*Het geheim
van
Bad Man's hut*

J. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1958

© J. Nowee, 1958

© Illustraties: J. Huizinga

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: J. Huizinga

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1017 4 (paperback)

ISBN 978 90 499 1131 7 (hardback)

ISBN 978 90 499 1079 2 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

De vluchteling

‘Hé, hoor je dat?’ riep Arendsoog.

‘Yes, dat schieten zijn,’ bevestigde Witte Veder.

Ze waren met hun drieën op weg naar de Triangle ranch, de veehouderij van Anston, de vader van Barbara en Betty.* Die drie waren Arendsoog zelf, Witte Veder, zijn onafscheidelijke vriend, en... Ann, Arendsoogs zuster, die tot haar grote vreugde deze keer toestemming had gekregen, de reis mee te maken. Wel had ze de hoop uitgesproken, dat het nu niet zo zou gaan als bij haar bezoek aan de hacienda van Don Esteban, toen ze na een paar dagen regelrecht weer werd teruggestuurd, omdat de toestand te onveilig was.**

Tot Bevercreek waren ze met de trein gegaan, en hadden ze hun paarden meegenomen, omdat ze alle drie een verschrikkelijke hekel aan een postkoets hadden. En nu bevonden ze zich op een hooggelegen pas in het gebergte, toen ze plotseling die schoten hoorden.

‘Kun jij nagaan, waar het vandaan komt, Witte Veder?’ vroeg Arendsoog.

‘No, mij niet kunnen nagaan,’ antwoordde de Indiaan. ‘Zoveel echo’s hier in bergen. Laten wij doorrijden. Verderop misschien wat kunnen zien.’

Ze reden door, tot waar het pad de rand van de helling zeer dicht naderde en tegelijk een bocht maakte, en van hieruit konden ze de vallei beneden hen goed overzien.

‘Daar!’ wees Ann, die de eenzame ruiter het eerst in het oog kreeg. De man reed als een bezetene, diep gebogen over de hals van zijn paard, af en toe schuin omkijkend. Even later zagen de drie toeschouwers de achtervolgers. Het waren er een stuk of zes, en ze schoten voortdurend met hun revolvers, terwijl ze ondertussen hun paarden niet spaarden.

* Zie o.a. ‘Arendsoog knapt het op’.

** Zie: ‘De smokkelaars van de Río Malo’.

En juist op dat moment gebeurde, wat praktisch onvermijdelijk was: een verdwaald schot trof doel!

Het paard van de vluchteling kreeg een schok, struikelde en sloeg dan over de kop. De ruiter bleek een handig man te zijn, want op hetzelfde ogenblik, dat het paard tegen de grond ging, had hij zijn stijgbeugels al weggeschopt en met een prachtige sprong kwam hij netjes op allebei zijn voeten terecht. Meteen zette hij het op een lopen, en was even daarna tussen de rotsen verdwenen.

‘Nou ja,’ zei Arendsoog medelijdend, ‘tegen die kerels is hij toch niet opgewassen. Ze omsingelen hem natuurlijk, en dan is het met hem gedaan. Of hij zou een zodanige schuilplaats moeten hebben ontdekt, dat hij van achteren niet aangevallen kan worden.’

‘Maar dat is toch een laffe streek!’ riep Ann verontwaardigd. ‘Met z’n allen tegen één! Wij moeten hem gaan helpen, Bob!’

‘Natuurlijk gaan we helpen,’ verzekerde Arendsoog. ‘Maar daar ben jij niet bij inbegrepen. Let jij maar even op de paarden.’

‘Natuurlijk! Als ik het niet dacht!’ zuchtte Ann. ‘Ik mag mee op reis, die tot nu toe zo saai mogelijk is verlopen, en als de pret begint, dan kan ik er buiten blijven. Zo gaat het nu altijd!’

‘Wat jij pret noemt!’ lachte Arendsoog. ‘Wil je erom denken, meisje, dat wij verantwoordelijk voor je zijn?’

‘Huh! Ik kan best op mezelf passen! Ik ben al bijna achttien!’

‘Best mogelijk, maar toch gebeurt het niet, en daarmee afgelopen,’ besliste Arendsoog, die al afgestegen was. ‘Jij past op de paarden en zeurt er niet verder over.’

‘Ik zeur helemaal niet!’ protesteerde Ann woedend.

Maar Arendsoog lette al niet meer op haar. Samen met Witte Veder begon hij de vrij steile helling af te dalen. Tevoren hadden ze hun karabijnen uit de zadelholster gehaald, omdat het best mogelijk was, dat ze die nodig konden hebben.

Toen ze naar hun mening ver genoeg naar beneden waren gegaan, hield Arendsoog stil en keek eens in de richting, waar de vluchteling verdwenen was. De achtervolgers waren intussen die plek al genaderd, maar hadden haastig dekking moeten zoeken, omdat ze op een serie schoten werden onthaald.

‘Hij heeft zich goed verschanst,’ merkte Arendsoog met voldoening op.

‘Ja, maar niet lang kunnen uithouden!’ meende Witte Veder.

‘Zien naar mannen aan rechterkant!’

Twee van de achtervolgers waren bezig, zonder dat de vluchteling het merkte, de rotsen te beklimmen, om op deze manier boven hem te komen.

‘Owee!’ riep Arendsoog. ‘Als ze dat halen, is het met hem gedaan! Kom mee, Witte Veder, het wordt tijd, dat wij een woordje gaan meespreken!’

Nog een tiental meters lieten ze zich afzakken, dan schalde een donderend ‘Hallo!’ van Arendsoog over de vallei. Maar de belegeraars schenen er geen aandacht aan te schenken, en toen schoot Arendsoog een paar kogels over hun hoofden heen. Dit had het gewenste resultaat!

Als konijnen doken ze weg, keken verschrikt achter zich, verwonderd, waar deze onverwachte hulp voor hun slachtoffer zo plotseling vandaan kwam.

‘Hallo!’ klonk nu weer de stem van Arendsoog. ‘Kunnen jullie wel, zeg, met je allen tegen deze ene?’

‘Zeg eens, vreemdeling, waar bemoei jij je mee?’ kwam een grove stem vanachter een rotsblok. ‘Die man is een ontsnapte gevangene!’

‘Zijn jullie dan politiemannen?’ vroeg Arendsoog.

‘Zo zou je het kunnen noemen,’ kwam het antwoord, waarop van verschillende zijden spottend gelachen werd.

Nu kon Arendsoog veel verdragen, maar hij voelde er niets voor, dat men hem voor de gek hield. Hij had evenwel geen tijd, om daarop in te gaan, want Witte Veder stootte hem aan en wees hem op de twee mannen, die van de gelegenheid gebruik hadden gemaakt, een voordelige positie boven op de rotsen in te nemen.

‘Jullie daar, op de rotsen!’ riep Arendsoog. ‘Kom dadelijk naar beneden.’

‘Zeker voor jou!’ riep de een terug.

‘Ja, voor mij, en hiervoor!’ antwoordde Arendsoog.

‘Hu!!!’ schrok de man, die bijna het evenwicht had verloren, toen een kogel uit de karabijn van Arendsoog door de bol van zijn hoed ging.

‘Zeg dat wel!’ grinnikte Arendsoog. ‘Ik kan ook lager mikken, hoor! Vertel het maar, als je daar zin in hebt. Nu, wat zal het zijn? Kom je?’

De andere probeerde nog wel dekking te zoeken, maar een waarschuwingsschot van Witte Veder bracht hem dadelijk tot andere gedachten, en hij volgde gedwee zijn kameraad, die al bezig was, de begane grond weer te bereiken. Arendsoog liet het aan Witte Veder over, hen in het oog te houden, en wendde zich weer tot de anderen.

‘Willen de heren zo goed zijn, om te voorschijn te komen, opdat we

eens behoorlijk met elkaar kunnen praten?’ verzocht hij.

‘We denken er niet over!’ brulde de man, die zo-even het eerst gesproken had, en blijkbaar de aanvoerder van het clubje was. ‘Jullie zitten daar op de helling goed verschanst, en kunt ons zonder vorm van proces neerknallen, als je daar zin in krijgt.’

‘Dat kunnen we nu ook,’ zei Arendsoog kalm. ‘We pikken jullie er een voor een uit, en als wij het niet doen, dan gebeurt dat wel door de man, die jullie achterna gezeten hebben. En waarvan ik tussen haakjes helemaal niet meer geloof, dat het een ontsnapte gevangene zou zijn.

‘Ja maar, hoor nou eens...’

‘Ik praat alleen maar, als ik je in het gezicht kan zien,’ viel Arendsoog hem in de rede. ‘Nu, wat wil je?’

‘Goed, jij wint,’ zei de man, terwijl hij het voorbeeld gaf en opstond.

Een voor een kwamen nu ook de anderen te voorschijn, maar Arendsoog en Witte Veder waren zo verstandig, om zich nog gedekt te houden.

‘Beginnen jullie nu eerst maar eens, met de wapens op de grond te gooien. Revolvers en geweren, heren, alsjeblieft.’

Ze konden niet veel anders doen, en gehoorzaamden. Toen kwam met een luide jubelkreet de vluchteling van achter zijn dekking te voorschijn. Hij wilde naar voren snellen en zich van de wapens meester maken.

‘Liggen laten!’ gebod Arendsoog.

‘Ja maar...’ begon de man.

‘Liggen laten!’ herhaalde Arendsoog. ‘Ik knap dit zaakje verder op. Trouwens, ik weet nog niet, wat er eigenlijk aan de hand is.’

‘Ze willen mij gevangen nemen, omdat ik iets van ze te weten ben gekomen,’ zei de man haastig.

‘Jij weet niks!’ beet de aanvoerder hem toe. ‘Jij denkt alleen maar, dat je wat weet.’

‘Waar maak jij je dan zo druk over?’ troefde Arendsoog hem.

‘Die kerel bemoeit zich met zaken, die hem helemaal niet aangaan!’ riep de aanvoerder. ‘Wij willen hem alleen maar aan zijn verstand brengen, dat dit niet is, zoals het behoort.’

‘En waarom vertel je mij dan, dat hij een ontsnapte gevangene is?’

‘O, dat was zo maar bij wijze van spreken. Hij was het feitelijk ook wel, want we hadden hem al te pakken, toen hij er weer vandoor ging.’

‘Wat ben jij een leukerd!’ spotte Arendsoog. ‘Zal ik jou eens wat vertellen, man? Het is misschien gek, maar ik geloof hem eerder dan jou.’

‘En waarom dan? Hij kan toch liegen? Of niet?’

‘Jouw gezicht bevalt me niet, vriend. En dank de hemel nou maar, dat er verder niets gebeurd is, want anders zou je nog niet gelukkig geweest. Ik heb nou eenmaal een hekel aan die koelbloedige moordenaars. Voor deze keer kunnen jullie gaan, onder één voorwaarde: jullie hebt zijn paard neergeschoten, dus een van jullie zal moeten lopen, of bij een ander achterop moeten rijden. Wil jij even een paard voor je uitzoeken?’ wendde hij zich dan tot de vluchteling.

‘Met alle plezier!’ riep deze, terwijl hij snel naar de plek liep, waar de paarden bijeen stonden.

‘Hei, zeg, dat gaat zo maar niet!’ protesteerde de aanvoerder. ‘Dat is diefstal!’

‘Hoe wou jij dan het neerschieten van zijn paard noemen?’ vroeg Arendsoog beleefd.

‘Dat was noodzaak! Anders hadden wij hem misschien niet gekregen.’

‘Zo zo! Wat je zegt! Nou, zoals ik het gezegd heb, zo blijft het.’

Toen de man met het door hem uitgezochte paard terugkeerde, zei Arendsoog tegen de anderen:

‘En jullie, afgemarcheerd! Nee, laat je wapens maar liggen. Die krijg je een andere keer wel terug.’

‘Ik vind het geen manier van doen!’ brulde de aanvoerder.

‘Nee, hè,’ lachte Arendsoog. ‘Maar ik neem toch liever het zekere voor het onzekere. Dag, heren, en maak nu maar, dat je wegkomt, voor mijn geduld opraaft! Pronto (vlug)!’

Als geslagen honden dropen ze af, triomfantelijk nagekeken door de man, die bijna hun slachtoffer was geworden.

Toen daalden Arendsoog en Witte Veder verder de helling af, en liepen op de man toe. Maar deze kwam hun halverwege al met uitgestoken handen tegemoet, stralend van dankbaarheid.

‘Dat was op het nippertje!’ riep hij. ‘Als jullie er niet geweest waren, had ik het tegen ze moeten afleggen. Want lang had ik het daar niet kunnen volhouden, dat zag ik zo wel.’

‘En wat is er nu eigenlijk gebeurd?’ wilde Arendsoog weten.

‘O, dat is een hele geschiedenis,’ begon de man. ‘Maar laat ik me eerst eens aan jullie voorstellen. Mijn naam is Bill Morton. Ik ben cowboy bij Anston, op de Triangle.’

‘Wàt?’ riep Arendsoog verrast. ‘Daar moeten wij juist heen. Maar dan ben jij zeker nog niet zo lang bij hem?’

‘Een maand of zes,’ antwoordde Bill. ‘Moeten jullie naar de Triangle? Dat treft ook toevallig!’

‘Ik ben Bob Stanhope,’ stelde Arendsoog voor, ‘en dat is mijn vriend Witte Veder.’

‘Witte...’ hakkelde Bill. ‘Maar...maar dan ben jij Arendsoog!’

‘Zo noemen ze mij inderdaad,’ glimlachte Arendsoog. ‘Maar we zijn niet alleen. Daarboven staat mijn zuster Ann, die op de paarden past.’

‘Die zal wel hevig nieuwsgierig zijn,’ meende Bill. ‘Als ze tenminste zo is, als die jongedames op de Triangle.’

‘Barbara en Betty?’ lachte Arendsoog. ‘O ja, dat zal wel. Zullen we naar boven gaan?’

‘Ja, maar hoe moet dat dan met mijn paard? Dat komt die steile helling vast niet op.’

‘Laat het maar hier. Straks kun je het wel ophalen, en langs je eigen weg verder gaan.’

Met ogen, schitterend van opwinding zag Ann de kleine stoet naderen.

‘Verdraaid!’ riep ze. ‘Jullie houden het uit, zeg! Wie is dat?’

‘Dit is Bill Morton, van de Triangle,’ antwoordde Arendsoog. ‘Hij zal ons nu eens vertellen, wat er aan de hand is. Ik zou zeggen, laten we er bij gaan zitten. We hebben ten slotte de tijd.’

‘Nou, erg veel tijd heb ik eigenlijk niet,’ zei Bill. ‘Maar aangezien ik nou een prachtig excuus heb, zal ik me er maar niet veel van aantrekken, als ik te laat terug ben.’

‘Mooi,’ zei Arendsoog. ‘Steek dan maar eens van wal. Ik ben benieuwd, of ik juist gezien heb, toen ik jouw partij koos.’

HOOFDSTUK 2

Het verhaal van Bill Morton

‘Jullie moeten dan weten,’ begon Bill, ‘dat we nog niet zo lang geleden nieuwe burenen hebben gekregen. Westelijk van de Triangle is een bedrijf gekomen, waarvan de eigenaar Eric Togor heet.’

‘Dat klinkt helemaal niet Amerikaans,’ merkte Arendsoog op.

‘Nee,’ zei Bill, ‘ik geloof, dat hij een Zweed is of zoiets. Zijn ranch heet de Diamond Eight, en ze hebben als brandmerk een ruit met een acht er naast. De kerels, die mij daar straks achterna zaten, zijn bij Togor in dienst. Cowboys kun je ze haast niet noemen, want ik geloof niet, dat ze veel verstand van vee hebben.’

‘Nee,’ beaamde Arendsoog, ‘ze leken mij eerder echte revolvervechters.’

‘Dat zijn ze ook,’ zei Bill haastig. ‘En het is maar beter, om het niet met ze aan de stok te krijgen, want een mensenleven telt bij die kerels praktisch niet.’

‘Maar met dat al heb je ons nog steeds niet verteld, waarom ze je achterna zaten,’ kwam Arendsoog.

‘Tja, dat is nou eigenlijk een gekke geschiedenis,’ lachte Bill. ‘Ze moesten mij het zwijgen opleggen omdat ze meenden, dat ik ze zou verraden.’

‘En wat moest jij dan wel verraden?’

‘Dat is het allermooiste: ik zou het op geen stukken na weten.’

‘Maak dat de kat wijs!’

‘Toch is het zo.’

‘Maar je moet toch iets gezien of gedaan hebben, waardoor je hun achterdocht hebt opgewekt?’

‘O, dat zal wel. Maar ik weet alleen niet, wat dat zou moeten zijn.’

‘Denk dan eens na. Waar ben je geweest, voordat ze jacht op je begonnen te maken?’

‘Ik heb wat rondgereden, zoals we de laatste tijd nogal veel doen. Anston vertrouwt het zaakje niet, vooral, omdat we nogal eens wat vee kwijt raakten. Niet zoveel hoor, maar toch genoeg om te proberen

er een eind aan te maken. We konden natuurlijk niet bewijzen, dat Togor dat gedaan had, en misschien heeft hij er ook wel geen schuld aan, maar in ieder geval meende Anston, dat we eens goed uit onze doppen moesten kijken.'

'En dus moesten jullie patrouilleren?'

'Ja, en nu schijn ik vanmiddag een beetje te ver op het gebied van de Diamond-8 gekomen te zijn.'

'Wist je dan niet, dat je zijn grens overschreden had?'

'Nou en of! Die gekke kerel heeft dadelijk, toen hij kwam, langs zijn hele grens borden laten plaatsen met het opschrift:

Dit is het gebied van de Diamond-8. Wie deze grens overschrijdt, doet dat op zijn eigen verantwoording!

Idioot, niet? Maar daar trekken wij ons niet veel van aan. Als wij iets verdachts menen te zien, dan gaan we een kijkje nemen. Nou, dat heb ik vanmiddag ook gedaan, zie je.'

'Wat zag je dan voor verdachts?'

'Och, verdacht kun je het eigenlijk niet noemen. Er staat daar op het land van Togor een verlaten blokhut, die Bad Man's Hut genoemd wordt.'

'Hoe komen ze aan die naam?'

'Ik heb me laten vertellen, dat daar vroeger een kerel in gewoond heeft, die een heel slechte naam had in de omtrek. Ik geloof, dat hij allerlei roofovervallen pleegde, zonder dat ze hem die bewijzen konden. Tot ze hem ten slotte op heterdaad betrapten en hem achtervolgden naar zijn hut. Hij wou zich niet overgeven en heeft zich daar doodgevochten.'

'Vreselijk!' huiverde Ann.

'Zeg dat wel, dame,' zei Bill, die met dat laatste woord plotseling geweldig in achtning steeg bij Ann.

'Wel,' vervolgde Bill, 'vanaf die tijd wil er niemand meer in die hut overnachten, laat staan wonen, en er zijn er, die zeggen, dat de geest van de Bad Man er nog altijd komt spoken.'

'Als ik het niet dacht!' lachte Arendsoog.

'En daarom waagt zich niemand daar in de buurt. Nou is het ook griezelig daar in de omtrek van de hut,' zei Bill haastig. 'Niks dan rotsen, met donkere spelonken. Haast geen struikje groeit er, alsof de adem van de boze geest er overheen is gegaan. Nee, voor je plezier kom je daar zeker niet.'

‘Maar jij was er dan vanmiddag toch wel,’ merkte Arendsoog op.

‘Toevallig,’ verdedigde Bill zich. ‘Heel toevallig. En niet eens zo erg dicht in de buurt. Ik kon de hut nauwelijks zien. Toen ik merkte, dat ik er op af reed, heb ik direct mijn koers veranderd. En terwijl ik dat deed, kwamen opeens vanachter een paar rotsen, of misschien wel vanachter de hut een stelletje mannen te voorschijn. Een daarvan, die straks het woord voerde, heet Rough Buck. Hij vroeg me, wat ik daar uitvoerde. Ik zei, dat ik toevallig die kant op gedwaald was, maar dat wilden ze niet geloven. Ze zouden mij wel eens afleren, mijn neus in andermans zaken te steken, zei hij. En toen wilden ze me grijpen. Maar ik ging er vandoor, dat snap je. Ze hebben me tot hier nagezeten. Als mijn paard niet was geraakt, zouden ze me nooit gekregen hebben. Nou, en de rest weet je.’

‘Dus je bent niet te weten gekomen, wat ze daar bij die hut uitvoerden?’ vroeg Arendsoog.

‘Nee,’ antwoordde Bill, ‘en ik weet ook niet, of ze wat uitvoerden.’

‘Enfin, dat weten we dus alweer,’ zei Arendsoog. ‘Zullen we verder gaan? Jij gaat toch naar de ranch terug, Bill?’

‘Ja, maar ik moet beneden mijn paard nog ophalen. Ik zou zeggen, wacht maar niet op mij. Ik kom wel thuis.’

‘Zou je denken? Ik vertrouw die kerels nog niet helemaal. Ik voor mij ben overtuigd, dat ze ergens in de buurt zitten te wachten, tot wij weg zijn. Hun wapens zijn immers nog hier.’

‘Verdraaid, ja, daar had ik niet aan gedacht. Dan heb je kans, dat ik ze weer in de armen loop. Nou ben ik wel gewapend, en zij niet, maar je kunt toch nooit weten.’

‘Wat is de naaste weg naar de Triangle?’ vroeg Arendsoog. ‘Hier boven over, of beneden langs?’

‘De naaste weg is, zoals jullie nu rijden,’ meende Bill. ‘Maar ik zie geen kans, om mijn paard hier op te krijgen.’

‘En verderop?’

‘Ja, maar dat duurt nog wel even.’

‘Dan weet ik wat beters,’ besloot Arendsoog. ‘Je laat je paard maar gaan. Maak het even los, en kom dan hier terug. Je kunt bij Ann achterop rijden. Zij is de lichtste van ons drieën. Goed, Ann?’

‘O ja, ik vind het best,’ lachte Ann. ‘Je komt maar, Bill!’

HOOFDSTUK 3

De sheriff spreekt een woordje mee

Betty was de eerste, die de ruiters in het oog kreeg 'Vader! Barbara!' gilde ze. 'Daar komt Arendsoog!'

'Nee!' riep Barbara ongelovig.

Ze veegde haar handen, die vol deeg zaten, aan haar schort af en holde naar buiten. Anston zelf volgde wat bedachtzamer.

Arendsoog en de anderen reden juist het erf op. Maar reeds was Betty bij hen. Juichend nam ze een sprong, werd handig door Arendsoog opgevangen en voor hem op Lightfeet geplant.

'Betty toch!' vermaande Barbara, die een hoogrode kleur gekregen had. 'Je gedraagt je als een baby. Ben jij zestien jaar?'

'Ach, laat haar maar!' lachte Arendsoog.

Vlak voor de veranda duwde hij haar van zich af, en ze moest zich met een sprongetje redden.

'Jakkas, naarling!' riep ze. 'Dat zal ik je wel eens betaald zetten!'

'Wel, Barbara, hoe gaat het?' vroeg Arendsoog, terwijl hij haar de hand schudde. 'En Anston? Hoe is het, old man?'

'Bob, wat leuk, dat je gekomen bent!' zuchtte Betty.

Toen kreeg Witte Veder zijn deel, en daarop Ann, die ze wel kenden, maar niet al te vaak zagen.

'Waarom heb je ons niet geschreven, dat je kwam?' vroeg Barbara.

'Och, ik vond een verrassing veel aardiger,' zei Arendsoog.

'En een buitengewone verrassing is het!' riep Betty, die haar mond niet kon houden. 'Het is trouwens maar goed, dat je niet geschreven hebt, want dan zou ik op het oude plekje in hinderlaag zijn gaan liggen.'

'Zo,' plaagde Arendsoog, 'en er dan weer zo heerlijk inlopen als toen? Of ben je in die tijd wat wijzer geworden?'

'Wel een jaar ouder, maar niet wijzer,' kwam Anston er tussen.

'Maar komen jullie toch binnen!' nodigde Barbara uit. 'Ik ben net

* Zie: 'Arendsoog knapt het op'.

aan het appeltaart bakken, maar dat kan nu wel wachten.'

'Geen sprake van!' riep Arendsoog. 'En dan wij geen appeltaart krijgen? Dat zou niet eerlijk zijn. Wij komen trouwens voor die appeltaart.'

'Dat zal wel waar zijn!' lachte Barbara ongelovig.

'Zeker!' plaagde Arendsoog. 'Aan het begin van de week zei ik al tegen Witte Veder: weet je nog, die appeltaart van Barbara? Daar zou ik nou echt trek in hebben. Weet je wat, we gaan er even heen.'

'Als je zo doorgaat met me voor de gek te houden, krijg je van je leven geen appeltaart meer van me!' dreigde Barbara.

'Sorry, Barbara mia,' zuchtte Arendsoog. 'Ik zal mijn mond houden.'

De avond werd doorgebracht met het uitwisselen van allerlei nieuwtjes. Anston had het verhaal van de achtervolging van Bill Morton al van deze zelf gehoord. Toen Arendsoog hem nader ondervroeg over zijn nieuwe buurman, haalde hij de schouders op.

'Och,' zei hij, 'wat zal ik zeggen. Veel last heeft hij me tot nu toe gelukkig niet bezorgd. Was dat het geval geweest, dan had ik wel van me af gebeten. Dat verlies van vee? Gelukkig niet onrustbarend. Het is evengoed mogelijk, dat een paar voorbijtrekkende stropers het gedaan hebben. Maar evengoed laat ik een oogje in het zeil houden. Dat kan nooit kwaad.'

'En die Bad Man's Hut?' vroeg Arendsoog.

'Volgens mij is het heel toevallig, dat die kerels daar waren. Ik zou niet weten, wat ze daar moesten uitspoken. Dat ze Bill te na kwamen, is te begrijpen. Die Togor heeft immers de waarschuwingsborden laten plaatsen. Wel, als er dan toch een vreemdeling op zijn gebied komt, hebben zijn mannen het volste recht, hem ter verantwoording te roepen.'

'Ja, zo zal het wel zijn,' gaf Arendsoog toe. 'Toch wil ik wel eens kennis maken met die Eric Togor.'

'Ik zou daar maar niet al te veel naar verlangen,' zei Anston.

'Waarom niet?'

'Och, die kerel is het niet waard. Bovendien heb je kans, dat je het binnen de kortst mogelijke tijd met hem aan de stok hebt. Hij is een geweldige dwarsdrijver, die altijd gelijk moet hebben. Als jij van iets zegt, dat het wit is, zal hij het prompt zwart noemen. En al zou de hele wereld jou bijvallen, dan hield hij het nog vol.'

'Nou niet, wat je noemt, een aangenaam mens,' lachte Arendsoog.

‘Daarom,’ zei Anston. ‘En aangezien er nu gelukkig hier geen moeilijkheden zijn, moeten we ze niet met opzet er bij slepen. Het was toch je bedoeling, hier een paar vakantiedagen door te brengen, niet?’

‘Zeker,’ zei Arendsoog. ‘En aan mij zal het niet liggen.’

‘Je doet anders weer verduveld nieuwsgierig ten opzichte van mijn buurman,’ troefde Anston hem.

‘Een van mijn slechte eigenschappen,’ bekende Arendsoog zuchtend. ‘Mijn onverbeterlijke nieuwsgierigheid. Laten we het over iets anders hebben.’

‘Met alle plezier!’ stemde Anston in. ‘Wat wou je morgen doen?’

‘Weet ik nog niet. Ik heb helemaal geen plannen gemaakt. Heb jij een voorstel, Anston?’

‘Nou, dat is te zeggen... Ik had zo gedacht, om morgen naar Bevercreek te gaan. Er zal wel post voor me zijn, en die kan ik deze keer best zelf eens halen. We nemen de meisjes mee, dan hebben die ook een uitgaansdagje en kunnen wat winkelen.’

‘Hoe is je nieuwe voorman? Kun je die de boel overlaten?’

‘Riek Toni is een beste kracht,’ prees Anston. ‘Ik hoef er feitelijk niet aan te pas te komen. Hij regelt alles wel. Nee, wat dat betreft, heb ik het heel wat gemakkelijker gekregen. Mag ook wel. Ik word zoetjesaan een dagje ouder.’

‘Kom, kom!’ lachte Arendsoog hem uit. ‘Je kunt nog best mee, hoor!’

Het was een hele optocht, die de volgende morgen naar Bevercreek vertrok. Anston mende zelf het span voor de wagen. De kok had de gelegenheid waargenomen en hem een heel lijstje met boodschappen meegegeven.

De anderen waren allen te paard. Het werd een heerlijke rit in de vroege morgenkoelte, en in de beste stemming bereikten ze Bevercreek.

‘Als je het goed vindt, ga ik mijn oude kennis, sheriff Ralph Cornell, even opzoeken,’ zei Arendsoog.

‘Als je hem thuis vindt,’ meende Anston. ‘Enfin, dat zal wel. Hij houdt van zijn gemak, zoals je wel weet. Shorty Brooks, zijn deputy, al wel voor hem op pad zijn.’

In Bevercreek liepen hun wegen dus voorlopig uiteen. Anston ging de post halen, de meisjes verdwenen in de modezaak, terwijl Arendsoog en Witte Veder naar het sheriffskantoor stapten.

Toen Arendsoog de deur opende, zagen ze voorlopig alleen maar een paar laarzen. Wat daar verder aan vast zat, werden ze pas gewaar, toen ze dichterbij kwamen. De laarzen rustten op het bovenblad van het bureau, en de sheriff zat met zijn stoel achterover gewipt tegen de muur een dutje te doen.

Arendsoog lei zijn vinger op de lippen en keek grinnikend naar Witte Veder. Hij liep op zijn tenen tot vlak voor het bureau en liet dan zijn hand met een harde klap op het blad neerkomen.

Op datzelfde moment verdwenen de laarzen. Met een bons kwam de stoel weer op vier poten terecht en het hoofd van de sheriff verscheen. Maar tegelijk prikte ook de loop van een revolver over de rand van het bureau.

‘Hallo, sheriff!’ groette Arendsoog lachend.

‘Wel hier en gunder!’ brulde sheriff Cornell. ‘Arendsoog!!’

‘In levenden lijve, sheriff!’ bevestigde Arendsoog. ‘Hoe gaat het?’

‘Man! Durf jij dat nog te vragen? Mijn hart slaat me in de keel van de schrik! Is me dat een manier, om iemand, die diep zit na te denken, zo te begroeten? Het is, dat ik een sterk hart heb, maar anders...’

‘Ja, je zat inderdaad diep te peinzen,’ spotte Arendsoog. ‘We konden je horen peinzen zelfs, is het niet, Witte Veder?’

‘Hij snurken van zwaar peinzen,’ beaamde Witte Veder.

‘Het is me wat moois!’ klaagde de sheriff. ‘Een hard werkend mens voor de gek houden, dat kunnen jullie. Maar tussen haakjes, wat voert jullie hierheen? Toch geen moeilijkheden, hoop ik?’

‘Wees maar gerust, sheriff,’ zei Arendsoog. ‘Wij zijn alleen maar op bezoek bij Anston. En aangezien de hele familie aan het winkelen is geslagen, meenden wij, eens even te moeten informeren naar je gezondheid. Wel, nu we gezien hebben, dat die zoals altijd nog prima is, zullen we maar weer gaan.’

‘Om de dooie dood niet,’ brulde de sheriff. ‘Jullie gaan er eentje met me pakken in ‘De laatste kans’. Och, ik vergat, dat Witte Veder nooit drinkt.’

‘Mij wel drinken, maar geen vuurwater,’ zei Witte Veder. ‘Maar daarom wel naar saloon kunnen gaan.’

‘Uitstekend, dan gaan we!’ riep de sheriff.

Hij stond op en kwam achter zijn bureau vandaan. Plotseling werd echter de deur opengeworpen en een oude farmer stormde naar binnen, op de voet gevolgd door de postambtenaar.

‘Hola!’ riep de sheriff. ‘Wat is er aan de hand, Blend Rodap?’

‘Wat er aan de hand is?’ brulde de farmer. ‘Wat er aan de hand is? Niks meer of minder, dan dat die snootap mij voor een valse munter durft uit te schelden! Dat is er aan de hand! En dat neem ik niet!’

‘Nou, nou!’ probeerde de sheriff te sussen.

Maar Kirk Mount, de postambtenaar, viel hem in de rede.

‘Ik heb hem helemaal niet voor een valse munter uitgescholden!’ verdedigde hij zich.

‘Wel nou nog mooier!’ gilte de oude man. ‘Je durft toch te beweren, dat ik je met een vals tiendollarbiljet betaalde?’

‘En dat was ook zo!’

‘Kerel, ik heb nog nooit van mijn leven een vals bankbiljet gezien, laat staan ermee betaald!’

‘Dan is het nou toch de eerste keer. Maar daarom ben je nog geen valse munter. Dat heb je mij nooit horen zeggen. Of wel soms?’

‘Nee, dat is zo. Maar dat ligt er toch in opgesloten?’

‘Hoor nou eens hier, Blend,’ probeerde de sheriff te bemiddelen.

‘Och, jij...’ weerde Rodap af.

‘Nee, nee, hoor nou eens! Wat Kirk zegt, is waar. Je hoeft zo’n ding toch niet zelf gemaakt te hebben? Je hebt het natuurlijk van iemand anders in ontvangst genomen!’

Daar moest Rodap eerst eens even over nadenken. Maar dan riep hij: ‘Die smerige schurk van een kastelein! Ik zal hem krijgen! Hij heeft me dat waardeloze papiertje in handen gespeeld!’

Hij wilde het kantoor al uithollen. Maar de sheriff hield hem tegen.

‘Doe nou niet zo overhaast, man!’ zei hij. ‘Laten we de zaak eerst eens van alle kanten bekijken. Waar is dat biljet? Heb je het bij je?’

‘Ik niet,’ ontkende Rodap. ‘Kirk heeft het.’

De postambtenaar haalde het biljet te voorschijn.

‘Het is behoorlijk nagemaakt,’ zei hij, terwijl hij het aan de sheriff gaf. ‘Als je er niet op let, loop je ermee in natuurlijk. Maar ik ben gewoon, naar zulke dingen te kijken. Dat hebben wij wel geleerd. Wij zijn ook door schade en schande wijs geworden. Kijk, sheriff, dat randschrift is niet helemaal zuiver, en als je het tegen het licht houdt, zul je zien, dat er geen watermerk in zit.’

‘Verdraaid, je hebt gelijk!’ mompelde de sheriff. ‘Maar nou is de vraag: hoe komt de kastelein eraan? Ik ben benieuwd, of hij zich dat nog herinneren kan. Maar dat zal wel niet.’

De sheriff kreeg gelijk.

‘Wat denk je nou wel?’ riep de kastelein, die het op dat moment erg druk had... Man, ik krijg hier per dag ik weet niet hoeveel biljetten van tien dollar. Meen je nou werkelijk, dat ik zou weten, van wie ik juist dat biljet gekregen heb?’

‘Maar je hebt het toch wel hier in ontvangst genomen?’ hield de sheriff aan.

‘Best mogelijk. Maar het is ook evengoed mogelijk van niet. Dat kan ik niet meer nagaan.’

‘Maar dat biljet is vals.’

‘Zo? Tja, dat kan ik niet helpen.’

‘Maar je had het niet weer uit mogen geven.’

‘Wie zegt, dat ik dat gedaan heb?’

‘Ik heb het van je ontvangen!’ riep Rodap.

‘Dat kun jij wel zeggen, Blend,’ zei de kastelein kalm, ‘maar daarom is het nog niet waar.’

‘Wat?! Jij durft me voor een leugenaar uit te maken? Dat neem ik niet!’

‘Ik heb jou helemaal geen leugenaar genoemd! Ik bedoel alleen, dat je je kunt vergissen.’

‘Dus jij hebt dat valse biljet niet doorgegeven?’ vroeg de sheriff.

‘Weet ik niet,’ antwoordde de kastelein. ‘Met opzet zeker niet.’

De sheriff zuchtte.

‘Zo komen we geen stap verder,’ zei hij. ‘Het enige, wat we met zekerheid weten, is, dat Kirk het zojuist van Blend heeft gekregen.’

‘En dat Kirk dat niet wil aannemen,’ vulde Mount aan.

‘En dat ik voor de schade zou blijven zitten?’ riep Blend uit. ‘Dat nooit! Als er iemand schade moet lijden, dan is de kastelein het.’

De kastelein, die wist, dat Blend Rodap erg op de penning was, en niet graag ruzie met zijn klanten had, deed een greep in zijn geldla.

‘Hier,’ zei hij, terwijl hij Rodap een ander biljet toestak. ‘Aangezien het best mogelijk is, dat je gelijk hebt, zal ik de schade maar op me nemen. Maar ik verzeker je, sheriff, dat ik van nu af duchtig zal uitkijken. Misschien heb ik er nog wel meer.’

Hij begon zijn la na te kijken, maar er kwam geen vals biljet meer te voorschijn.

‘Doe ook maar geen moeite,’ zei de sheriff. ‘Ik denk, dat het een verdwaald biljet is geweest. Niemand zal het in zijn hersens halen, om hier in het kleine Bevercreek valse biljetten te gaan uitgeven. Nee, volgens mij is het door iemand, die natuurlijk zelf ook niet wist, dat hij het had, uit het Oosten meegebracht.’